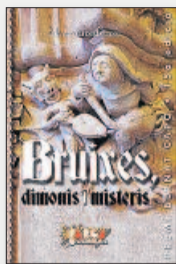

MARCEL JOUHANDEAU
Tres crímenes rituales

IMPEDIMENTA, TRADUCCIÓ E INTRODUCCIÓ DE EDUARDO BERTI, 2014

► El arrebató místicó y la dificultad para aceptar su homosexualidad marcaron la vida de este autor francés a quien su antisemitismo y su colaboracionismo colocaron durante la II Guerra Mundial en el lado equivocado del terreno de juego. Aquí, tres casos de crónica negra que fueron seguidos con gran expectación por los franceses a través de la prensa sensacionalista de los años cincuenta. En la pluma de **Jouhandeau**, con gran capacidad de observación, los crímenes se convierten en aldabonazos sobre los rincones oscuros del alma.

ÀLVAR MONFERRER MONFORT
Bruixes, dimonis i misteris

EDICIONS DEL BULLENT 2014. PREMI BERNAT CAPÓ

► És conegut què és això de la Santa Companya gallega, o que els morts de les tribus índies van a parar al cel del gran Manítú. D'aquestes històries en tenim tantes com els gallecs, els pobles foscos de l'Europa del nord i del centre, o els indis americans. *Bruixes, dimonis i misteris* recull alguns d'aquests elements de la cultura popular pròpia, ja siga per que l'autor els ha viscut en carn pròpia (fetillers de les Useres) o d'altres informants, les ha recollit de fonts literàries o de documents de segles passats.

GEORGES PEREC
W o el recuerdo de la infancia

MENOSCUARTO, TRADUCCIÓ DE ALBERTO CLAVERÍA, 2014

► El autor levanta en *W* (1975) un dispositivo geminado que alterna dos narraciones: por un lado, las memorias de una infancia marcada por la ausencia de recuerdos; por otro, una narración distópica y misteriosa en torno a una isla austral llamada W donde reina el ideal olímpico. Una sociedad perfecta que enseguida distará de serlo, pero que se volverá caja de resonancia para voces, frases e imágenes de los primeros años de vida de un niño judío que pierde a sus padres en un campo de exterminio. Un clásico poco conocido.

SANDRA SOUTO KUSTRÍN
Paso a la juventud

BPUV, 2014

► *Paso a la juventud* fue una consigna que se hizo común durante la guerra civil española y que expresaba una realidad nueva, la de los jóvenes como protagonistas de la movilización social y política, que se había ido forjando en Europa occidental durante el primer tercio del siglo XX. Este proceso también afectó a la sociedad española. Los jóvenes se convirtieron en un soporte fundamental del bando republicano, tanto en el frente como en la retaguardia, en el mundo rural y en el urbano, en la cultura y en la producción.

Un testament amb un hereu inesperat o l'especulació immobiliària del camp anglés són els detonants de dos novel·les de John Mortimer (1923-2009). Narracions on predomina l'humor, personatges ben perfilats i algunes mossegades de sàtira política i cultural. La fórmula de Kierkegaard que Mortimer fa seua és tan senzilla com indiscutible: la vida ha de viure's cap endavant, però tan sols es comprén cap endarrere.

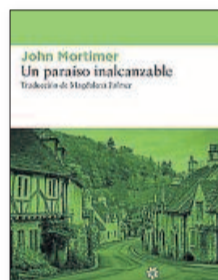
El paisatge familiar de John Mortimer

Novel·la

PER ALFRED MONDRÍA

■ En alguna de les rituals i lacrimògenes tertúlies literàries no és estrany que amb aire pesarós se'ns recorde que la novel·la ja no pot competir amb els guions i el ritme llampanant de les actuals sèries de televisió. Davant de *Joc de trons*, *Breaking Bad* o *Mad Men* qualsevol novel·la de narració empal·lideix, incapaç de rivalitzar. És ben possible, però també és cert que existeix una mena de novel·les sense pretensions —afortunadament— de genialitat, això que els entesos qualifiquen com històries amb alguna que altra concessió. Argumentes que busquen des de l'inici la complexitat amb el lector, un hedonisme sense esforç que s'agraeix. La literatura amb els mateixos efectes —i recompenses— que una copa de borgonya, una sessió no massa exigent de llargs a la piscina o un bon tema de música *country*.

John Mortimer parteix d'unes vides i uns conflictes que situa a mitjans de la dècada dels seixanta, una època en què semblava, segons l'autor, que els anglesos tenien l'obligació de divertir-se encara que la majoria no ho aconseguien. Entre els personatges ben dibuixats d'*Un paraíso inalcanzable* destaca Simeon Simcox, rector anglicà socialista i —entre moltes altres lluites— *antiapartheid* i contrari a les armes nuclears, un religiós home-pancarta que escrivia enardit les seues homilies revolucionàries després de llegir **Bertrand Russell**. La seua dona Dorothy, filla d'un professor oxfordià d'esquerres, pensava que en un món ideal els treballadors governarien el país, però ella no tenia la més mínima intenció de convidar-los a prendre el te. En el joc de personatges oposats, el doctor Salter —sarcàstic i descregut— no ha d'enfrontar-se amb el bé o el mal absoluts, sinó amb qüestions una mica menys metafísiques com la diarrea o les varius. Dels fills del religiós messiànic, Henry és un novel·lista esquerrà que en arribar a ser un autor d'èxit decideix que encaixa millor com a furiós conservador. El seu germà Fred és un cándid estudiant de medicina, amant del jazz i poc virtuós amb les dones, tant és així que arriba a envejar els

JOHN MORTIMER
Un paraíso inalcanzable

► Traducció de Magdalena Palmer
► LIBROS DEL ASTEROIDE 2013

El regreso de Titmuss

► Traducció de Magdalena Palmer
► LIBROS DEL ASTEROIDE 2014

maldecaps de son pare, qui només s'havia de preocupar en els sermons pel futur de la humanitat.

El protagonista inesperat serà, en canvi, Leslie Titmuss, un xiquet gris i poc agraciat que arreglava el jardí de la rectoria per uns penics i que, amb els anys, es converteix en un arribista exitós, un *tory* de la nova escola que acaba amb indissimulats cops de colze amb la vella guàrdia local del partit. Perquè Titmuss no perdona les ofenses i les humiliacions, com la nit en què en el ball de les Joventuts Conservadores els seus arrogants i esnobs companys el llançaren a les aigües del Tàmesis per dur un esmòquing de lloguer. En aquest sentit, en les novel·les de Mortimer et trobes amb un territori conegut, ben definit per la narrativa anglesa i per on es fa còmode —i atractiu— transitar: pubs, jornades de caça, una aristocràcia en declivi, moltes americanes de *tweed* i cases d'estil eduardià. Els diàlegs —la bona escola teatral britànica— contenen la dosi justa de mordacitat, calculats cops d'humor al final de cada escena en una comèdia sense estridències.

Per aquestes trames entren i ixen, amb ofici i estudiats moviments, tot un seguit de personatges secundaris ben identificables i alhora amb algun traç sorprenent. Com una malcriada nobiliària que descobreix la política i la rebel·lia al mateix temps i que ha passat, en un breu període, de l'opulència refinada a menjar *fish and chips* amb les

Sir John Mortimer,
amb 85 anys.
SIR JOHN MORTIMER

fidelitats passades, rancors covats entre generacions i armistícis obligats. Ara el protagonista s'ha convertit en ministre del gabinet **Thatcher**, i el poble i la contrada paradisiàca de la seua infantesa es poden convertir en una successió d'hipermercats, botigues franquícia, llums fosforescents i pisos per a executius que treballen a Londres. Titmuss, implacable contra els intel·lectuals liberals i la línia de la BBC, contra els *hippies* envellits que esperen un implant de cadeira a càrrec de l'estat, haurà de triar entre la descarnada ideologia materialista que l'ha fet pujar en la política —i que exhibeix orgullós i provocador—, o bé conservar inalterat l'espai on nasqué i encara viu sa mare.

I és que el pitjor que li podria passar al ministre Titmuss és que l'etiquetaren d'ecologista o, encara pitjor, d'assumir tardanament un discurs angèlic de protecció d'animals en perill d'extinció i muntanyes per a romàntics. Escrupolós amb la seua imatge i a l'aguait de no causar més motius de burles d'assessors del seu ministeri, en el seu nou matrimoni un primari i irascible Titmuss haurà d'atendre les explicacions de la seua dona —una consumada especialista a proferir elogis i massatges a la vanitat masculina—, per no quedar en evidència en un sopar oficial i saber quines són les imperceptibles diferències que mai ha captat entre un ballet i una òpera.

Les novel·les de John Mortimer es tanquen amb serenes revelacions —sense crits ni terrabastalls—, mentides i conflictes que no podien quedar sense resoldre's, tot fent desfil·lar els protagonistes per saludar a l'escenari i rebre una esperada —i efectista— ovació. Encara que l'autor deixa anar alguna que altra entremaliadura final una mica agafada pels pèls. Però en aquesta narrativa contribueix a la placidesa —i també a l'estímul del lector— el fet de passejar per un itinerari conegut i ben delimitat, on les referències són **Dickens**, **Chesterton**, **Waugh** o **Maugham**, però sense ostentació ni desig de rivalitat, sinó com un paisatge anglés —colors i llenguatge— que de seguida saps identificar. La fórmula de **Kierkegaard** que Mortimer fa seua és tan senzilla com indiscutible per perfilar aquests personatges: la vida ha de viure's cap endavant, però tan sols es comprén cap endarrere.

mans i practicar gestos grollers. Un columnista mediocre que viu dels rumors que genera la Cambra dels comuns, un saltamarges que dirigeix una galeria d'insofrible art abstracte, un guardabosc paranoic amb les catàstrofes mediambientals, a més d'un escocés prebiterià que exerceix d'incorruptible inspector d'urbanisme, Mortimer maneja feliç i somrient aquesta congregació d'extrínsecs i pintorescos individus com a útils peons de la seua narrativa. Així sí, en algun capítol l'acidesa es condensa, com la crònica de Hollywood amb restaurants i festes on tots competeixen en salutacions i afalacs, hotels de luxe on sentir-se dissortat es converteix en una inexplicable ofensa.

En la continuació, *El regreso de Titmuss*, l'acció també avança pel descobriment d'in-